

СЕРЕДА, 11 СЕРПНЯ

(19-Й ДЕНЬ ЛІТНІХ КАНІКУЛ)

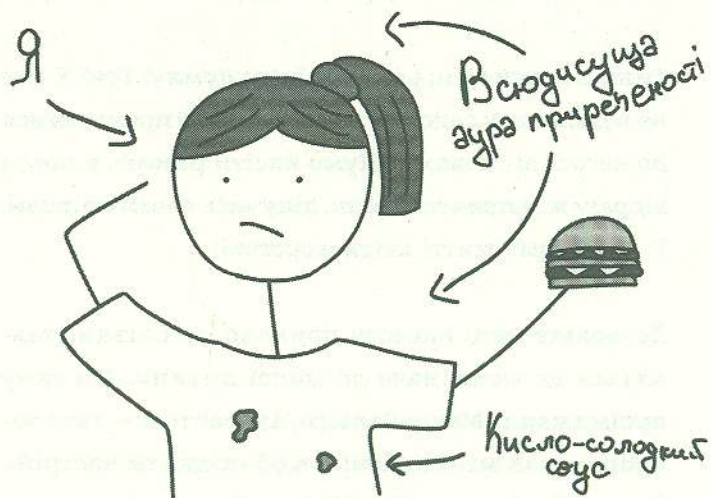
Моллі поїхала всього двадцять сім із половиною годин тому, але ніхто й гадки не має, як мені її бракує. Здається, наче мої нутроші вийняли, прокрутили у пральній машині, а потім запхали назад.

Тут і батьки не зарадять. Вони самі не мають друзів, тож їм годі й уявляти, як це, коли твоя найкраща подруга перебирається аж до Австралії. Саме тому вони й говорять дурниці типу: «Та ти й оком не змигнеш, як у тебе буде купа друзів, Лотті».

Типу, скільки мені років, на їхню думку? Три? Я вже не в дитячому садочку, де можна було причепитися до когось зі словами «Нумо клеїти разом!», а потім відразу ж заприятелювати, ділячись клеєм-олівцем. У дорослому житті люди жорстокі!

Дозвольте мені навести приклад, як батьки ставляться до мене, наче до малої дитини. Ми саме проїжджали «Макдональдз», аж раптом — тато запропонував мені хепіміл, щоб «підняти настрій». Типу... Що він взагалі собі думав?

Мені вдалося домовитися з ним про бігмак, але найгірше те, що він був жадливим на смак і сухим, через що став мені поперек горла. Мама сказала щось про те, що мої смакові рецептори нарешті дозрівають, та я знала, що це через розбите серце. Навіть мілкшейк не зміг мене підбадьорити. Допок ми прибули додому, напій трохи підтанув і став більше схожим на молоко, ніж на звичайне морозиво. Ви ж знаєте, як це? А потім я взагалі заляпала свою улюблену футболку кисло-солодким соусом, і це стало останньою краплею!

Отже, доки Моллі насолоджується сонцем і хлопцями-серферами десь в Австралії, я вирішила почати вести щоденник, тому я і тут! ВУАЛЯ!

Думаю, так мені здаватиметься, наче є з ким поговорити цього довгого самотнього літа. Я ілюструватиму записи, бо обожаю малювати. Подорослішавши, створюватиму комікси для газет чи журналів. А поки трішки потренуюся, бо мені все одно **НІЧИМ ЗАЙНЯТИСЯ!**

А ось і моя сім'я.

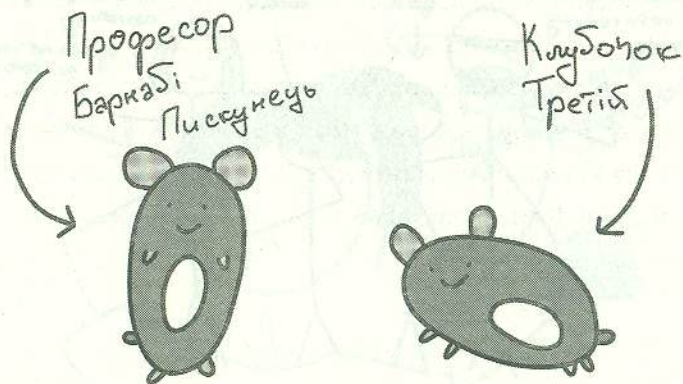

(Будь ласка, зверніть увагу, насправді ми не ходимо голяка. Річ у тім, що на малювання одягу йде дуже багато часу, а мені зараз зовсім не до того.)

Думаю, будь-які батьки — не подарунок, але мої не такі вже й жахливі. Звісно, якщо не зважати на те, як вони 24/7 надокучають щодо сидіння у телефоні! Чого не скажеш про мого молодшого брата-нечупару. Він набридливий! Написавши це, я згадала дещо... ТОБІ, ЯКЩО ТИ, НЕ ДОВЕДИ ГОСПОДИ, ЧИТАЄШ ЦЕЙ ЩОДЕННИК, ПАМ'ЯТАЙ, ЩО ЦЕ ОСОБИСТА РІЧ І ТИ ПРО ЦЕ ПОШКОДУЄШ!

Гмм... Що ж ще такого я могла б розповісти вам про себе?

Ооох, я забула згадати про своїх хом'яків, чи не так? А ось і вони:

Вибачте, хом'яки у мене не дуже виходять !!!

Я піклуюся про цих малюків вже приблизно вісім місяців. Вони живуть у моєї кімнаті й часто шумлять, але я на те не зважаю, бо вони непогані радники. Іноді я розповідаю їм про свої невдалі дні. Вони ж просто продовжують бігати у своєму колесі й набивати щоки їжею, ніби промовляючи до мене: «Не зосереджуйся на дрібницях, дитинко. У світі кожного дня стається щось набагато важливіше!». Вони мають рацію і завжди підбадьорюють мене.

Та ліпше не питайте, що сталося з Клубочком Першим і Клубочком Другим. Спочивайте з миром, малюки.

Що ж, це і є коротка історія мого життя. Мене майже покинули напризволяще у цьому страшному великому світі, і за кілька тижнів мені доведеться САМІЙ піти до старшої школи. А, точно, ще мене звати Лотті Брукс. Я живу на березі моря в Брайтоні, Сполученому Королівстві. Мені одинадцять років і дев'ять місяців. Думаю, це також корисна інформація.

ЧЕТВЕР, 12 СЕРПНЯ

Мабуть, вас дивує, що в мене лише одна подруга? А можливо, не дивує, бо ви всього лише папірці... Та я все одно розповім вам історію, адже ви тут саме для цього, хіба ні?

Коли мені було чотири, я мала носити пов'язку через проблеми із зором. Спочатку вона мені подобалася. Я навіть прикидалася піраткою, яка плавала сімома морями в пошуках захованих скарбів. Я називала себе Подруга Лобстерська Клешня, і це ім'я видавалося мені надзвичайно кумедним.

Та все змінилося, коли я пішла до школи. Розповівши одній зі своїх однокласниць про Подругу Лобстерську Клешню, це прізвисько причепилося до мене. Невдовзі з мене почали насміхатися. Спочатку з моєї пов'язки, потім з одягу, з веснянок на обличчі та навіть манери говорити... Здавалося, мені зовсім не щастило.

Є у нашому класі дівчинка, на ім'я Елайза, у якої щодня волосся заплетене в ідеальні кіски, і вона була гіршою від усіх, адже поширювала про мене багато жакливих пліток.

Звісно, це була цілковита брехня, яку вигадала Елайза (адже мама розповіла, що мене привчили до горщика у два з половиною роки!).

Я почувалася такою самотньою і збентеженою. За що мене так не любили? Чому я була єдиною дитиною в класі з пов'язкою на оці? І як тільки Елайзі заплітали такі ідеальні кіски?!

Та згодом у школі з'явилася Моллі — й усе змінилося. Не знаю, що б робила без неї.